

A pénzügyi válság megjelenése óta Magyarországon érdemi lépések nem történtek a devizahitelesek irreális terheinek csökkentése érdekében. Sorra dőlnek be a hitelek, emberek tucatjai kerülnek az utcára, miközben ötletelésen és működésképtelen támogatási modellek generálásán kívül alig történt valami. Eközben megszületett a bankadó, amely újabb hivatkozási alap arra, hogy a bankok a lakosságra hárítsák annak költségeit.

Bár a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (PSzÁF) nem győzi hangsúlyozni, mindent megtesz a bankok ellenőrzése érdekében, nem lehet kérdés – képtelenség bizonyos esetekben eldönteni, hogy a szolgáltatások árát a piaci mozgások miatt kénytelenek emelni, vagy éppen a kiszabott adót szedik vissza a lakosságtól.

Már a cikk elején leszögezem, teljesen jogos az elvonás a pénzügyi terület szereplőitől, hiszen vallom, hogy a rendszerváltás óta sokuk tisztességtelenül magas haszonnal dolgozott és dolgozik ma is. Gondolom, nem jelölik gazdasági Nobel-díjra azt a megállapításomat sem, hogy az extra adó ellenére a pénzintézetek tevékenysége továbbra is a magasabb jövedelmezőségű elfoglaltságok közé sorolható.

A minap „öröm volt nézni” a bankszövetség elnökét, amint kétségbeesett arccal győzködi a televízió nézőit arról, hogy nincs más lehetőségük, bizony itt áremelések lesznek. Nem kételkedem benne, hogy a súlyosan egyoldalú hitelszerződések után ezt is „lenyeletik” velünk és nincs az a PSzÁF, ami ellenállna ennek. Gyors kormányzati beavatkozásra van szükség, azért, hogy a forint markáns és folyamatos gyengülése miatt ne kerüljön senki olyan helyzetbe, amely az ellehetetlenüléshez vezet. Igenis sürgősen szabályozni kell a devizahitelek törlesztőrészleteinek aktuális árfolyamát (CHF, EURO). Meg kell állapodni a bankokkal az árfolyamnyereség - árfolyamvesztés mértékén és annak megosztásán. Jelenleg minden kockázat a hitelfelvevőnél van, a jelzáloghitelek révén a feje felett a tetőt is kockáztatja, aki az akár duplájára emelkedett törlesztőrészletet nem képes kifizetni. Nem nyújt erre vigaszt sem a tavaly kiizzadott etikai kódex, sem az önkormányzatoknak átadott elővásárlási jog sem, mivel a települések kaszája legtöbbször üres.

Félő, hogy a gyors intézkedést ezen a téren elsodorják a belpolitikai csetepaték, az IMF-el és az EU-val vívott (szabadság)harcok. Az lakosság egy része pedig egyre reményvesztettebb, aláhull olyan egzisztenciális mélységekbe, ahonnan nagyon nehéz, vagy lehetetlen visszakapaszkodni. Ezért kellene minél előbb mentőkötelet dobni a bajbajutottaknak mert később már nem nagyon marad kivel véghezvinni például a nemzeti együttműködés programját.